

MƏKTUBUN İNTİZARINDA

Mirzə Şəfi Vazeh

<http://www.kitablar.com>

<http://www.kitablar.org/>

Məhəbbət bağının səvi-rəvanı,
Mələhət bağının tazə fidanı,
Ucaboylular içrə fəxri-dövrən,
Şikəstə qəlblərə munisü dərman,
Zamanın ən seçilmiş nocəvani,
Gözəllərin gözəli, mehribani,
Şəfəqdə, mehridə göylərdə bir ay,
Vəfadə, əhdidə yoxdur sənə tay.
Xoşəndamsan, xoşiqbal, xoşəməlsən,
Zamanə görməmiş nazlı gözəlsən.
İlahi, sən uzaq et bədnəzərdən,
Yanında bədnəzər düşsün kəsərdən.
Səni allah görüm ki, hifz qılsın,
Könül aynan həmişə aydın olsun.
Kamınca gərdisə gəlsin bu dövrən,
Sənə sağlıq dilər qəlb ol xudadan.

Deyirəm, dost ayağına dəyən daş,
Ona yox, sinəmə dəysin mənim kaş,
Əbədi ömür qıl sən bu cahanda,
həyatım olmasın sənsiz bir an da.
O tazə qönçətək ətrin var olsun.
Başında daima sövdalar olsun.
Məhəbbət şərtinin itmamı yetdi,
Bizim ərzi-halın əyyamı çatdı.
Bizə qafil olubsan, bu nədəndir?
Cövrə mayıl olubsan, bu nədəndir?
Fərarında gözüm qanla dolubdur.
Biri Qülzüm, biri Ceyhun olubdur.
Bütün kirpiklərin xəncərsayağı
Tökər qəlbim qanın üzüm aşığı.
Dövrəm Dəclə olub gözüm yaşından,
Oturmuş qan içində min-min insan.
Ürək göylər kimi əfğana gələcək,
Gözümdən yaş axar gürşad yağıştək.
Mənim kez yaşlarım, himmət edin siz,
Yarın məskəninə axıb gedin siz.
Ayağına düşüb nazlı nigarın
Yetirin ərzini bu biqərarın.
Ürəyim parçalanmış qəm əlindən,
Məgər zülfü əsir sübhün yelindən?
Hardan bir qafilə gəlsə, qərarsız
Sürünnəm mən, sürünnəm ixtiyarsız.
Bu xəstə qəlbimin ahi, nəvası
Olar ol qafilənin zəng sədası.
Arayar, varmı yarın bir nişanı,
Arayar ol yeniyetmə cəvanı.
Nə ümmid, nə cavab tapmaz sualı,
Suallar dəf qılmaz bu mələli.
Niyə didəm dolar həsrət yaşıyla?
İlahi, kimsəni salma bu hala!
Haray, ey çərx, əlindən, nə edərsən?!
Bu könlümü hər an dərdlə didərsən.
Mənə min dərdi verdin, yoxdu dərman;
Bir anlıq vəsl üçün bu qədri hicran?
Neçə min sinəyə dağlar çəkibsən,
Usanmazsan məgər bu cövrindən sən?

Nə olardı, məhəbbət olmayaydı!
Olurdu kaş bu möhnət olmayaydı!
Üzünü görməyə yox əldə imkan,
Nə də gül dərmədim vəslin bağından.
Nə bir kəs var ki, həməsrarım olsun,
Nə bir kəs var mənim qəmxaşım olsun.
Kimə deyim ilahi, vəsfi-halım?
Kimə deyim bu dərdim, bu məlalım?
Bu əsrara ilahi, kimdi mərhəm?
De kimdə var bu qədri dərdilə qəm
Ki, ona söyləyim dərdimi bir dəm?
Alım ondan bu dərdə bəlkə məlhəm.
Ey ənbər qoxulu sübhün küləyi,
Xəbər gətir, sevindir bu ürəyi.
Sən ey, aşiqlərin dərdinə məhrəm,
Möhnətkeş insana ən yaxşı həmdəm,,
Tutulsa qönçətək bir qəlb kədərdən,,
Sən onu gül kimi xəndan edərsən.
Nə olar ki, olub məhrəmi-əsrar
Bizim də dərdimizdən ol xəbərdar.
Danışım mən yarımın firqətindən,,
Xəbər verim cəfavü-möhnətindən.
Mənim bu halıma rəhm eyləyib sən,
Tükənməz dərdimə imdad edəsən.
Gedib sən yanına ol zülmkarın
Yetir peymanını aşiqi-zarın.
Onun vüsalına yetən zamanda
Tələsmə halımı şərhü-bəyanda.
Amandır, xatirinə dəymə birdən,
Bəlkə də rəmzi var, gizlində səndən.
Əvvəlcə başına dolan onun sən,
Mənim əvəzimdə öp gözlərindən.
Yetir bu ərzimi qəlb ovlayana,
Kədərli qəlblərə məlhəm qoyana.
Dəmadəm, ləhzə-ləhzə, sən müdam de,
Ona məndən dua söylə, salam de.
Əgər lütf eyləyib halım sorarsa,
Bu idbar olmuş iqbalım sorarsa,
Nə kecəm var, nə də bir gündüzüm var,
Nə bir iş görməyə yox məndə kirdar.

Qərarım ol şəkər göftarım idi,
Mədarım ol gözəl rəftarım idi.
O sözlərdən ürəkdən dərd qalmış,
O rəftardan məni tufanlar almış,
Ürəkdə qəm, bu canımda soyuq tər,
Həyat bağçamda da əsir küləklər.
Haray, mənim bahar fəslim nə soldu?
Həyat çeşməm daha görünməz oldu.
İnan, sənsiz elə yannam, yaxıllam,
Mənimtək görməmiş təşnə bu əyyam.
Əgər sevdan başımda qalsa böylə,
Ümidim yoxdu vəslə heç sənidlə.
Dönüb bəxtim, gecəm bil, gündüz olmaz
Səhər doğsa qəməmdən heç nə qalmaz.
Kimin xoş bəxti var gülsün, sevin
Ona tale yar olmuş, qoy öünsün.
Qarabəxtin halın hardan bilər o?
Sitəmdən, hicrdən bilməz xəbər o.
Günəş cəmallıda rəhm olsa hərgah
Günəşə həsrətlə mən çəkmərəm ah.
Axı, səndən uzaqdı bu kədər-qəm,
Ürək darda, ciyər qan, gözlərim nəm.
Könül doymuş inan ki, qəm-kədərdən,
Qaçaram vəhşitək, cinsi-bəşərdən.
Elə bil Məcnunam sevdəyi-Leyli,
Ürəkdə səhrayə artırdı meyli.
Göründü bir qasid, yox-yox o candı,
Bu xəstə qəlbimə ruhi-rəvandı.
Məni şad eylədi, o verdi namə,
Nə namə, ətridə misli şəmamə,
Dolunca daru-səhra mişk ilə mən
Dedim ahu kebəyi gəldi Çindən.
Başımdan əqlimi aldı bir anda,
Dəyişdi halimi bu xəstə canda.
Açarkən naməni getdi kədər, qəm,
Kəramət qapısı açıldı ol dəm.
Bu namə dilruba, o yardan idi,
O munis sevgilim dildardan idi.
Gah öpdüm, gah da qəlbim üstə qoydum,
Mənə sevinc gətirmişiydi, duydu.

Fəqət birdən halım oldu pərişan,
O xəttə baxmağım deyildi asan.
Təəccüb eyləyirdim iqbalımdan,
Mənə namə gəlib mişkin xalımdan,
Baxanda naməyə halım duruldu,
Ürək də namənin ətriylə doldu.
İlahi, bu necə xoş saət idi?
Bu ki, bir əvəzsiz səadət idi.
Məgər bu dövrənin rəyi dolandı,
Yatan bəxtim məgər, birdən oyandı?
Nə oldu cövrü çərx, ol zülmü-dövrən?
O zülmündən məgər oldu peşiman?
Oxudum naməsin gülüzlü yarın
İşindən hali oldum ol nigarın.
O namə çox şəfəqqətlə yazılmış,
Necə lütfü-məhəbbətlə yazılmış.
Yazıb: "Ey hicranın bəndində dustaq,
Hicrana səbr ilə dözərlər ancaq.
Qoy, üzün dönməsin cevri-fəraqdan,
Hicrimdə əl üzmə sən iştiaqdan,
hələ əskilməmiş mehrin yanımda,
Sevdan başımdadır, zövqün canımda.
Səni unutmaram, fikrim bu olmuş,
Nə vaxt ollam o yarım ilə həmağuş.
Bütün eşq əhlinə bu bir məramdır,
Naüm midlik məşuqlara həramdır..."
Gəl ey saqi, gətir bir cami-gülgün,
Ürəkdə pas tutan dərdimi silsin.
Şükür olsun ki, bəxtim də yar oldu,
Nə xoş əyyam, nə xoş ruzigar oldu!
Gəl ey Vazeh, məcazi-eşq idən sən
Həqiqət tap, onunla yüksəlsən.